

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In het evangelie van vandaag
maken we kennis met twee van de
twaalf leerlingen van Jezus, namelijk:
Jakobus en Johannes.
Even als ezelsbruggetje:
Hun namen beginnen allebei met een 'J',
Jakobus en Johannes.
Ze waren broertjes van elkaar, zonen van vader Zebedeüs.
En bij hun roeping kregen deze twee broertjes
van Jezus al een bijnaam:
boanerges.
Dat wil zeggen 'zonen van de donder'!
Wij zouden misschien zeggen:
twee donderstenen!

Nou, in het evangelie van vandaag
krijgen we daar een mooi voorbeeldje van.
Want wat zien we daar:
deze twee broertjes,
los van de andere leerlingen,
hebben even een onderonsje met Jezus.
En zo vragen ze:
'Als U eens aan de macht komt,
mogen wij dan helemaal vooraan zitten, naast U,
één aan uw rechterhand en één aan uw linkerhand!'

En weet u wat ik nu zo opvallend vind!
Jezus verwijt hun helemaal geen brutaliteit.
Jezus zegt niet: 'Wat denken jullie wel!'
Nee, Jezus neemt hun verzoek heel serieus!
Dat vind ik toch wel heel opvallend!

Als bij ons bij de politiek verkiezingen
één van de partijleiders zegt:

"Nou, wij gaan het premierschap niet uit de weg,
en als het nodig is gaan wij in het vervolg
in het torentje zitten."

Dan denk ik wel eens: wat een verbeelding,
wat denken ze wel.

Maar nogmaals, Jezus verwijt deze twee broertjes
helemaal niets!

Maar dan gaat Jezus wel een stapje verder.

'Weten jullie wel dat de weg naar mijn leiderschap
een zware weg zal zijn!

Zijn jullie in staat de beker te drinken
die Ik zal drinken

en met het doopsel gedoopt te worden
waarmee ik gedoopt word?'

En de twee broertjes antwoorden dan:

'Ja, dat kunnen wij.'

En weer spreekt Jezus hun niet tegen.

Maar ik denk wel dat Jezus hun wilde laten zien,
dat de weg naar zijn koningschap
een weg van lijden zal zijn.

En zo wil Jezus hun alvast laten zien
dat Hij geen gewone koning zal worden,
maar een koning van ons hart.

Geen nationale koning, koning van Israël,
maar nogmaals koning van ons hart.

Maar om koning van ons hart te kunnen worden,
moet Jezus wel eerst aan ons gelijk worden.

En als we dan kijken naar ons eigen hart,
nou, dan doen we het over het algemeen wel goed.

Althans, we proberen er het beste van te maken.

Maar als we eerlijk zijn,
zien we ook veel duisternis
diep verborgen in ons hart.

Voordat je het weet breekt er weer ergens een ruzietje uit.

Of probeert iemand weer heel egoïstisch de baas over een ander te spelen.
Of probeert iemand het zelf zo goed mogelijk te krijgen vaak ten koste van anderen, of over de ruggen van anderen.
Al dat soort dingen liggen vaak diep verborgen in ons hart.
En daarom is het niet makkelijk voor Jezus om koning van ons hart te worden!

In de tweede lezing werd dat zo mooi genoemd: 'Wij hebben een hogepriester die in staat is om mee te voelen met onze zwakheden.'
En onze zwakheden zijn niet alleen pijn en verdriet, maar dat zijn ook onze zonden zoals ons egoïsme of onze zelfingenomenheid.
Maar Jezus heeft al deze zwakheden zelf aan den lijve willen ervaren, zonder overigens te zondigen!

Interessant is het om te zien dat deze twee broertjes inderdaad later bereid waren deze weg van lijden te gaan.
Want Jakobus zal later als martelaar sterven en Johannes zal later verbannen worden naar het Griekse eilandje Patmos!

Nou, dat was een interessant onderonsje in het evangelie van vandaag tussen Jezus en twee van zijn leerlingen!
Maar dan gebeurt er het volgende.

De andere tien leerlingen horen
wat deze twee broers met Jezus hebben besproken
en ze worden woest!

Maar nu roept Jezus al zijn leerlingen bij elkaar.
Alle twaalf.

En dan laat Jezus aan alle twaalf nog eens heel duidelijk zien
dat zijn koninkrijk van een heel andere orde is
dan zij verwachten.

In de wereld zijn de leiders vaak echte baasjes.
Ze regeren vaak met ijzeren vuist.
En vaak maken ze misbruik van hun macht.

'Maar', zegt Jezus, 'dat mag bij ons niet het geval zijn.
Mijn koninkrijk is een koninkrijk van liefde.
Ik wil niet heersen over mensen.
Maar Ik wil een koning van liefde zijn.
Ik wil een dienaar zijn van de mensen.
Want Ik ben niet gekomen om te heersen,
maar om te dienen.
Ik ben zelfs bereid om een slaaf te zijn
van alle mensen.'

U hoort wel, een heel ander koninkrijk
dan de leerlingen hadden verwacht.
Echt een koninkrijk van liefde dus,
en niet van macht.

Maar moest Jezus dan nooit eens fel optreden?
Ja, natuurlijk wel.
Jezus gooide de tafeltjes van de geldwisselaars om,
omdat Hij boos was geworden
dat zij van de tempel een rovershol hadden gemaakt.
En toen Jezus eens een vijgenboom zag
waaraan geen vijgen groeide,
vervloekte Hij die vijgenboom.

En toen de leerlingen de volgende dag
die zelfde vijgenboom zagen, helemaal verdord,
schrokken ze.

Maar het laat wel zien dat Jezus als het nodig was,
kon optreden.

Maar het gaat hier wel om tafeltjes van de geldwisselaars
en een vijgenboom waaraan geen vijgen groeiden.

Maar naar zondaars toe was Jezus altijd een vriend!

Altijd bereid om te vergeven.

Altijd bereid om te dienen.

Tot slot, wij, als Nederlanders, vallen onder
het Koninkrijk der Nederlanden.

Maar wie is de koning in ons hart.

Zitten wij zelf, met als ons egoïsme,

nog steeds op de troon van ons hart.

Of zijn we bereid Jezus als koning

in ons hart toe te laten?

Daarom bidden we in ieder 'Onze Vader':

Uw rijk kome.

Eerst in ons eigen hart.

En dan, vervolgens in de hele wereld!

Daar zie ik naar uit.

Amen.